

Afschaffen PGB en de Wet werken naar vermogen.

In zeer korte tijd heeft de regering besloten het PGB met ingang van 2014 af te schaffen voor 90 procent van alle PGB-houders. Het PGB blijft enkel bestaan voor mensen die zonder PGB niet langer thuis kunnen blijven wonen en genoodzaakt zouden zijn naar een zorginstelling te verhuizen. Het afschaffen van het PGB heeft grote gevolgen. Mensen kunnen door het verliezen van hun PGB niet langer hun eigen zorg organiseren. Ze verliezen de regie over hun leven en zijn voortaan aangewezen op aanbodgerichte zorg, in plaats van op vraaggerichte zorg. Dit heeft consequenties voor mensen die van een PGB gebruik maken en werken of dit willen gaan doen. Omdat ze in de toekomst aangewezen zullen zijn op wat de thuiszorgorganisatie aanbiedt, kunnen ze niet meer op tijd op hun werk zijn. Het afschaffen van het PGB is dan ook moeilijk te rijmen met de participatiegedachte van de Wet werken naar vermogen.

Verder zie ik niet in waarom een thuiszorgorganisatie goedkoper zou zijn dan een PGB. Immers, een PGB-houder regelt de planning, administratie en de sollicitatiegesprekken helemaal zelf, zonder dat hier personeel of een kantoor voor nodig is. Ook betekent het afschaffen van het PGB voor veel mensen het verlies van hun (bij)baan. Want alle mensen die maar enkele uren per week voor een PGB-houder werken, kunnen niet in dienst komen van een thuiszorgorganisatie. Ik vraag me af hoe thuiszorgorganisaties in de toekomst genoeg werknemers gaan vinden, er is nu al een enorm personeelstekort in de zorg! Het PGB heeft altijd een deel van dit tekort opgevangen.

Zoals onderstaand voorbeeld laat zien is een PGB ook niet altijd rozengeur en maneschijn, maar draagt het afschaffen van het PGB zeker niet bij aan de maatschappelijke participatie van mensen met een beperking:

Mijn PGB is, naast mijn relatie, het fundament van mijn bestaan. Maar mijn PGB is ook hard werken, voor mij.

Mensen zoeken, roosters maken, administratie bijhouden, uitbetalen et cetera. Mijn PGB is soms vreselijk balen, omdat die nieuwe verzorger, die zo betrouwbaar leek op haar eerste werkdag doodleuk niet komt opdagen. Dit betekent: weer een nieuwe verzorger zoeken. En het betekent: dat ik werkelijk geen flauw idee heb wie mij volgende week dinsdag uit bed kan komen plukken. Zelfs mijn partner, die tevens ook mantelzorger is, moet dan extra vroeg naar zijn werk. Mijn hele fundament lijkt weg te vallen.

Waarom wil ik dit eigenlijk?

Dat vraag ik mezelf ook geregeld af. Ik droom van de woorden van minister Schippers. Zij belooft mij goede verzorging in natura. Het lijkt me heerlijk om geen nieuwe verzorgers meer te hoeven zoeken, geen administratie meer bij te houden en geen verzorgers meer te hoeven bellen of ze alsjeblieft, alsjeblieft, nog een dagje extra willen werken. Heerlijk lijkt me dat! Maar geloof ik haar? Nee. Ik heb genoeg ervaring met zorg in natura om te weten dat die ook niet iedere dag komt en zeker geen zorg op maat levert. Hoe vaak ik geen telefoontje van de thuiszorg heb gehad: "mevrouw, we komen vandaag niet, we hebben geen personeel" ... Iets te vaak. Wat dat betreft is er naar mijn idee geen verschil tussen PGB en zorg in natura: ik geloof niet in 100% geleverde zorg.

Waar ik wel in geloof, is het kwaliteitsverschil tussen geleverde zorg in natura en geleverde zorg in PGB. Driekwart jaar geleden, toen de vorige minister mij mijn PGB had ontnomen, heb ik contact gehad met een instelling voor zorg in natura die erg goed staat aangeschreven. Zij vertelden eerlijk dat het voorkomt, dat zij de zorg niet op het afgesproken tijdstip kunnen leveren. Gelukkig draaide de minister op dat moment zijn plan terug, en kreeg ik weer PGB. Hoe goed de zorg zou zijn die de desbetreffende organisatie mij zou hebben geleverd weet ik dus niet, maar een combinatie met betaald werk leek moeilijk.

Een jaar of zes geleden, toen mijn verzorging geleverd werd door een verpleeghuis bij mij om de hoek, werd mijn verzorging ook steeds slechter. Eerst had ik een vaste verzorger, een leuke vrouw die mij op het afgesproken tijdstip vlot en verantwoord uit mijn bed hielp. Na een tijdje kwam ze niet meer; ik kreeg steeds verschillende uitzendkrachten. Ik herinner me nog als de dag van gisteren dat een koppige, onervaren uitzendkracht bij hoog en bij laag volhield dat ze mij verantwoord in mijn tillift had geholpen. Ik ben nog nooit zo bang geweest om er uit te vallen. Of de uitzendkracht die zo moe was dat ze alleen al 10 min deed over het strikken van mijn veters. De totale zorg duurde die dag ruim tweeënehalf uur. Op een dag kwam ook de medewerker van het verpleeghuis niet opdagen.

Nu heb ik mijn PGB. Nog steeds heb ik geen gegarandeerde zorg. Maar de zorg die er wel is (bijna altijd), is goed. Ik weet hoe laat ik uit bed word geholpen, ik kan mijn agenda beheren, afspraken maken en betaald werk doen. Ik weet hoe lang de verzorging duurt, ik weet dat deze persoon capabel is in zijn of haar werk en dat ik mij op mijn gemak voel. Hierdoor voel ik mij veilig, slaap ik ontspannen en kan ik betaald werk doen. Bovendien kan ik, door mijn PGB goed in te zetten, drie keer in de week 's middags gebruikmaken van zorg op afroep; een kwaliteit die met zorg in natura in mijn huidige woning nooit te realiseren is.

En daarom wil ik mijn PGB. En mocht u toevallig nog iemand weten die het leuk vindt om mij 's ochtends uit bed te komen helpen (diploma's niet vereist)? [Mail](#) mij dan! Ik woon in Amsterdam Oost.